

Jézus megnyitja az utat a kárpiton át

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Mózes 19:3-4; 3Mózes 16:1-2;
Kolossé 3:1; Zsidók 9:24; 10:19-22; 12:18-21

„Mert nem emberkéz alkotta szentélybe, az igazi képmásba ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most megjelenjen az Isten színe előtt értünk” (Zsid 9:24, RÚF).

Miután Jézus felemeltetett a mennybe, a tanítványok örömmel tértek vissza az Olajfák-hegyéről. Mesterük és Barátjuk a világ feletti hatalom pozíciójába emelkedett fel, és bátorította őket, hogy az Ő nevében forduljanak Istenhez. Teljes bizonyossággal tehetik ezt, tudva, hogy az Atya kedvezően válaszol az imáikra (Jn 14:13-14). Bár továbbra is a világban éltek és a gonosz erői támadták őket, a reményük mégis erős maradt. Tudták, hogy Jézus azért ment a mennybe, hogy helyet készítsen nekik (Jn 14:1-3). Tudták, hogy Ő az üdvösségük Fejedelme, aki vérével utat nyitott nekik mennyei otthonukba.

Jézus mennybemenetele központi jelentőségű *A zsidókhoz írt levél* teológiája szempontjából, uralmának és értünk folytatott főpapi szolgálatának a kezdetét jelzi. Ami pedig még fontosabb: a mennybemenetele jelzi és szentésíti azt a pillanatot, amikor kezdetét vette az új szövetség, ami által bátran mehetünk Isten elé hitben. Előjogunk, hogy Jézus és igazságosságának érdemei alapján bizalommal fordulhatunk Istenhez.

JÉZUS AZ ATYA SZÍNE ELŐTT

Olvassuk el Zsid 9:24 versét! Ezek szerint mi volt Jézus mennybemenetelének a célja?

Isten azt írta elő Izraelnek, hogy a férfiak évente háromszor menjenek fel Jeruzsálembe és áldozattal „*jelenjenek meg*” az Úr színe előtt. A páska (a kovásztalan kenyerek), a hetek (pünkösd), illetve a sátorok ünnepét jelölte ki erre (2Móz 23:14-17; 5Móz 16:16). A páska ünnepén emlékeztek meg Izrael egyiptomi szabadulásáról. Pünkösdkor az árpaaratást ünnepelték, az újszövetségi időkben azonban már a Sínai-hegynél történt törvényadással kapcsolták össze az alkalmat. A sátoros ünnepen Istennek a pusztai vándorlás alatt történt gondviseléséről emlékeztek meg. Az Újszövetség szerint minden ószövetségi ünnepnek profetikus jelentősége is volt.

Zsid 9:24 leírja, hogy Jézus az Atya színe elé emeltetett. Megérkezett az „*igazi*” mennyei szentélybe, hogy Isten előtt „*megjelenjen*” jobb áldozattal (Zsid 9:23-24, RÚF) – a saját vérével. Jézus csodálatos pontossággal teljesítette be a zarándoklat ünnepeinek profetikus jelentőségét. A páska előkészületi napjának kilencedik órájában halt meg, akkor, amikor a páskabarányt áldozták fel (Mt 27:45-50; Jn 19:14). Feltámadt a harmadik napon és felment a mennybe, hogy megbizonyosodjon: Isten elfogadta az áldozatát (Jn 20:17; 1Kor 15:20), pontosan, amikor a papnak meg kellett lengetnie az első zsengett, az érett árpakévet (3Móz 23:10-12). Majd negyven nappal később felment a mennybe, hogy az Atya jobbjára üljön és pünkösd napján beiktassa az új szövetséget (*Az apostolok cselekedetei* 1-2. fejezetek).

Az ókori Izraelben az volt a zarándoklat célja, hogy megjelenjenek Isten előtt, az eredeti szöveg szerint: „keressék Isten arcát” (Zsolt 42:3). Ez azt jelentette, hogy tapasztalták az Úr jóindulatát (Zsolt 17:14-15). A héberben az „Isten arcának keresése” kifejezés segélykérést takart (2Krón 7:14; Zsolt 27:8; 105:4). Ebben az értelemben vonatkozik ez *A zsidókhoz írt levélben* Jézus mennybemenetelére. Krisztus tökéletes áldozattal emelkedett a mennybe Istenhez, a mi előfutárunkként (Zsid 6:19-20). Beváltotta a hívőknek tett ígéretét, akik „*hazát keresnek*” és „*jobb után vágyódnak*”, akik várták a „*várost, melynek építője és alkotója az Isten*” (Zsid 11:10, 13-16).

Miért is adjon tehát nekünk üdvbizonyosságot nemcsak az, amit Krisztus a kereszten tett értünk, hanem az is, amit most végez a mennyben?

ISTEN HÍVÁSA

Olvassuk el Zsid 12:18-21 szakaszát! Mit éltek át az izraeliták a Sínaihegynél?

Amikor Isten kihívta Izraelt Egyiptomból, az volt a terve, hogy személyes, bensőséges kapcsolatot alakít ki velük. *„Ti láttátok, mit cselekedtem Egyiptommal, hogyan hordoztalak benneteket sasszárnyakon, és hogyan hoztalak ide benneteket”* (2Móz 19:3-4, RÚF) – mondta.

Tehát az Úr Mózesen keresztül adta meg a szükséges utasításokat ahhoz, hogy a nép felkészüljön a vele való találkozásra. Az embereknek először is meg kellett szentelniük magukat (2Móz 19:10-15). Aki előkészület nélkül közelített a hegy lábához, meghalt. Miután a nép két napig készült, a harmadik napon, amikor *„a kürt hosszan”* hangzott, azt az utasítást kapták, hogy *„felmehetnek a hegyre”* (2Móz 19:13). Isten azt akarta, hogy olyan tapasztalatban legyen részük, mint Mózesnek és a vezetőknek volt, amikor felmentek a hegyre és *„látták az Istent, amikor színe előtt ettek és ittak”* (2Móz 24:9-11, RÚF). Később el is ismerték, hogy látták az Úr dicsőségét, tehát lehetséges, *„hogy az Isten emberrel szól, és ez mégis él”* (5Móz 5:24). Ám amikor eljött az ideje, nem volt elég hitük. Mózes évekkel később így magyarázta ezt: *„mert ti féltetek a tűztől, és nem mertetek felmenni a hegyre”* (5Móz 5:5, RÚF). Inkább kérték Mózeset, hogy ő legyen a közvetítőjük (5Móz 5:25-27; vö. 2Móz 20:18-21).

Isten kinyilatkoztatta szentségét a Sínai-hegynél, amivel az volt a célja, hogy a nép megtanulja *„félteni”*, tisztelni Őt. *„Az Úrnak félelme”* életre, bölcsességre és tiszteletre vezet (5Móz 4:10; vö. Zsolt 111:10; Péld 1:7; 9:10; 10:27), ugyanakkor megtanít arra is, hogy Ő irgalmas és kegyelmes (2Móz 34:4-8). Bár Isten azt szeretete volna, ha Izrael odamegy hozzá, az emberek megijedtek és kérték Mózeset, hogy ő legyen a közvetítőjük. *A zsidókhöz írt levél* leírása a Sínai-hegynél történekről főként Mózes beszámolóját követi, amelyben emlékeztette a népet, hogy nem volt hitük, az aranyborjú miatt feladták a hitüket, illetve a bűnük miatt félték találkozni az Úrral (5Móz 9:19). A nép reakciója nem Isten terve szerint való, hanem a hitetlenségük következménye volt.

Jézusnak köszönhetően miért ne féljünk közeledni a szent Istenhez? Ugyanakkor milyen feltételei vannak a közeledésnek?

A KÁRPIT SZÜKSÉGESSÉGE

A kárpit szerepe kettős. A kárpitra vonatkozó héber kifejezés (*katepets-ma*) utalhat az udvar kapujának a leplére (2Móz 38:18), a szentély külső helyiségének bejárati leplére (2Móz 36:36), de a szentélyt és a szentek szentjét elválasztó belső kárpitra is (2Móz 26:31-35). Ez a három kárpit bejáratot képzett, ugyanakkor korlátokat is jelölt, amelyeket csak meghatározott személyek léphettek át.

Olvassuk el 3Móz 10:1-3 és 16:1-2 szakaszait! Milyen figyelmeztetést találunk ezekben az ígészakaszokban?

A kárpit védte a papokat, miközben a szent Isten előtt végezték a szolgálatukat. Az aranyborjú bűne után az Úr azt mondta Mózesnek, hogy nem megy a nép között az ígélet földjére, nehogy megeméssze őket, mivel „*keménynyakú nép*” voltak (2Móz 33:3). Így Mózes elvitette a gyülekezés sátrát messzebb, a táboron kívülre (2Móz 33:7). Mózes közbenjárása után azonban mégis beleegyezett az Úr, hogy közöttük menjen tovább (2Móz 33:12- 20), de több biztonsági intézkedést vezetett be a nép védelme érdekében, amíg közöttük lakott.

Izrael szigorú rendben táborozott, középen pedig egy tér volt, azon állt a szent sátor. A lévíták táboroztak a sátor körül, hogy ezzel is védjék a szentélyt és annak berendezését az idegenek behatolásától (4Móz 1:51; 3:10). Lényegében élő „kárpitként” szolgáltak, védték Izrael népét: „*De a lévíták a bizonyág hajléka körül táborozzanak, hogy ne törjön ki haragom Izrael fiainak a közössége ellen. A lévíták végezzék a tennivalókat a bizonyág hajlékánál*” (4Móz 1:53, HUNB).

Jézus a Papunként egyben a kárpitunk is. A testet öltésével Isten közöttünk állította fel a sátrát, lehetővé téve számunkra, hogy lássuk a dicsőségét (Jn 1:14-18). Így lakozhatott a szent Isten a távolról sem tökéletes nép között.

Gondoljunk annak a jelentőségére, hogy a Teremtő Isten, a világ-egyetem Alkotója az akkor szabadult rabszolgák között lakozott! Ezek szerint mennyire kerülhet közel hozzánk az Úr?

ÚJ, ÉLŐ ÚT A KÁRPITON ÁT

Olvassuk el Zsid 10:19-22 részét! Milyen meghívást kapunk ebben a szakaszban?

A zsidókhöz írt levél érvelése szerint Jézus belépett a mennyei szentélybe és hív, hogy kövessük Őt. Ez összhangban áll a korábban bevezetett gondolattal, miszerint Krisztus a hívők fejedelme és előfutára (Zsid 2:10; 6:19-20; 12:2). Az „új és élő út” az új szövetség, amit Jézus alapított az áldozatával és mennybemenetelével. Az „új és élő” kifejezés ellentétet mutat a régi szövetséggel, ami „elavul és megöregszik” (Zsid 8:13; HUNB). Az új szövetség megbocsátást kínál a bűnökre és a szívünkbe írja a törvényt, lehetővé teszi, hogy bátran léphessünk Isten színe elé, nem mintha mi tettünk volna valamit ezért, hanem egyedül azért, amit Jézus tett értünk a szövetség minden követelményének betartásával.

A levél megjegyzi, hogy a régi szövetség beiktatásának része volt a szentély felavatása és a papok felszentelése is (Zsid 9:18-21; vö. 2Mózes 40. és 3Mózes 8-9. fejezeteivel). A szövetség célja, hogy bensőséges kapcsolatot létesítsen az Úr és népe között (2Móz 19:4-6). Amikor Izrael elfogadta ezt a kapcsolatot, Isten azonnal elrendelte, hogy építsenek egy szentélyt, amelyben majd közöttük lakhat. Az Úr és a nép közötti szövetség abban a pillanatban teljesedett be, amikor felavatták a szentélyt és Isten jelenléte láthatóvá vált a nép között.

Ugyanez igaz az új szövetségre, ami még arra is utal, hogy kezdetét vette Jézus pápi szolgálata, amit értünk végez (Zsid 5:1-10; 7:1-8:13).

Jézus mennybemenetele új korszakot indított el Isten népe számára. *Zakariás próféta könyve* 3. fejezete megemlíti, hogy Sátán az Úr előtt vádolta a népet, akiket Józsué főpap képviselt. Ő ugyanaz a vádoló, aki megkérdőjelezte Jób hűségét (Jób 1-2. fejezetek). Jézus áldozata után azonban Sátánt kivetették a mennyből (Jel 12:7-12; vö. Jn 12:31; 16:11). Most Jézus jár közben értünk, áldozatának, hűségének érdemére hivatkozva kéri a megváltásunkat.

Milyen vádakkal illethetne minket Sátán Isten előtt, ha tehetné? Ő hazug csaló, de vajon mennyit kellene hazudnia ahhoz, hogy ítéletet kérhessen ránk? Egyedül mi a reménységünk?

MEGLÁTJÁK AZ ARCÁT

Olvassuk el Zsid 12:22-24 verseit! Milyen értelemben járultunk (RÚF, ÚRK) a mennyei Jeruzsálemhez, Isten jelenlétébe?

Egyesek szerint a hívők hit által „már megérkeztek” a Sion hegyére, a menyeyei Jeruzsálembe. Ebben az értelemben a tapasztalatunk a jövő előíze. Tehát a mennyei Jeruzsálem a „*reménylett*”, de „*nem látott*” dolgok kategóriájába tartozik, amire azonban hit által ígéretet kaptunk (Zsid 11:1).

Ez igaz, azonban mégsem fejezi ki mindazt, amit ez a szakasz jelent. Jézus, a képviselőnk által is megérkeztünk a Sion hegyére, Isten színe elé (Ef 2:5-6; Kol 3:1). Krisztus mennybemenetele nem hit kérdése, hanem tény. A mennybemenetel történelmi vetülete meggyőző erőt ad *A zsidókhöz írt levél* buzdításának, hogy ragaszkodjunk a hitvallásunkhoz (Zsid 4:14; 10:23). „*Mivel tehát nagy főpapunk van, aki áthatolt az egeken... Járuljunk tehát bizalommal a kegyelem trónusához*” (Zsid 4:14, 16, RÚF) – mondja Pál.

Tehát a képviselőnkön keresztül már megérkeztünk, így ehhez illően is kell viselkednünk. Jézus által már megizleltük „*a mennyei ajándékot*” és „*az Istennek jó beszédét és a jövő világnak erőit*” (Zsid 6:4-5). Krisztus mennybemenetelének és szentélyben végzett szolgálatának valósága a „*lelkünknek biztos és erős horgonya*” (Zsid 6:19, HUNB), annak biztosítéka, hogy az ígéreteknek van tartalma, bátran megbízhatunk bennük (Zsid 7:22). A hitünknek történelmi horgonya van.

Isten célja viszont nemcsak Jézusban teljesedik be, hanem bennünk is. Ahogy már megállapítottuk, Krisztus mennybemenetelével beteljesült Izrael évenkénti zarándokútjának első két előképe, a páska és a pünkösd. *A zsidókhöz írt levél*, illetve *A jelenések könyve* szerint az utolsó zarándoklat, a sátoros ünnep csak ezután fog beteljesedni. Jézussal együtt ünnepeljük majd, abban a mennyei városban, „*melynek építője és alkotója az Isten*” (Zsid 11:10, 13-16). Mi nem állítunk akkor sátrakat, hanem az Úr sátora száll le majd a mennyből, és örökké együtt fog lakni velünk (4Móz 6:24-26; Jel 7:15-17; 21:1-4; 22:1-5).

Hogyan tanulhatjuk meg már most, a fájdalommal és szenvedéssel teli világban valóságnak látni az örök élet ígését? Mit válaszolnánk annak, aki szerint ez csak képzelgés, amitől csupán jobban érezzük magunkat itt és most?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Krisztus mennybemenetele volt a jele annak, hogy követői elnyerik a megígért áldást. Erre várniuk kellett, mielőtt munkájukat elkezdhették. Miután Krisztus a mennyei kaput átlépte, angyalok imádata közepette megkoronázták. Amint ez a szertartás véget ért, a Szentlélek gazdagon áradt a tanítványokra, és Krisztus valóban megdicsőítettetett azzal a dicsőséggel, amellyel öröktől fogva rendelkezett Atyjánál. A Lélek pünkösdnapi kiárasztásával a menny azt üzenete: a Megváltó ünnepélyes felkenetése megtörtént. Ígérete szerint elküldte követőire a mennyből a Szentlelket annak jeléül, hogy mint pap és király, átvett minden hatalmat mennyen és földön, és népének Felkentje lett...

Jézus nevét biztonsággal ejthették ki, hiszen legjobb barátjuk és idősebb testvérük volt. Szoros közösség jött létre Krisztussal, vele tartózkodtak mennyei helyeken. Milyen tüzes ékesszólással fejezték ki gondolataikat, amikor bizonyosságot tettek róla” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 25. és 30. o.)!

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) A zsoltáros a következőt mondta: „*Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt*” (Zsolt 42:3, RÚF)? Hogyan vágyódhatunk mi is így Isten után? Ha most nem örülünk a közelségének, miközben dicsőítjük Őt és hitben a színe elé járulunk, akkor vajon a jövőben fogunk örülni neki? Mi minden indít bennünket örömmel az Úrhoz?
- 2) Egy, a hitet gúnyoló könyvben valaki egy robotot készített, ami az ember helyett képes hinni. Bár ez csak paródia volt, de mit tehetünk mi, nehogy úgy járjunk, mint Izrael a pusztában, amikor azt akarták, hogy közvetítő legyen közöttük és az Úr között? Hajlamosak vagyunk másokra hagyni a bibliatanulmányozást és a Szentírás gyöngyszemeinek a felkutatását. Vannak, akik azt gondolják, hogy Isten előtt többet számít másoknak az értük mondott imája, mint a sajátjuk. Miért fontos óvakodnunk ettől a lelki csapdától? Jézus által miért fordulhatunk Istenhez mi magunk, anélkül, hogy valaki más segítségére szorulnánk?
- 3) *A zsidókhöz írt levél* az üdvbizonyosságról szól. Mit tehetünk, nehogy az elbizakodottságot összetévezzük az üdvbizonyossággal?

LUKÁTSI VILMA:

ISTEN ROSTÁJÁBAN

Óriási rosta az Istené:
elfér benne az egész világ!
Évezredek homokszem-népei
hullottak már a réseken át,
mert lassan bár, de mindig mozog,
elhullhatnak népek-nemzetek,
„szórolapátja van a kezében,
a szérújét úgy tisztítja meg...”
Így a polyvától megtisztul a mag:
aki az Övé, az benne marad
a rostában.

És ugyanúgy fúj az idők szele,
ahogyan az Ő keze mozog:
kegyelmi évek derűje után
jönnek a próbák, ostorok.
Zörgés-zavargás van akkor belül,
mert rostálni a sátán is segít:
ragadozó szennyes keze benyúl
megzavarni az Isten szentjeit.
De csontos ujjá csak polyvát ragad,
aki Istené, az benne marad
a rostában.

Uram, érezzük: a rosta mozog,
de még mindannyian benne vagyunk!
Fülünkbe hatnak éles csattanások,
a csontunkig fájó nyilallások,
és nincs erőnk, hogy megtartsuk magunk!
Próbáid jöjjenek, vessződet áldjuk,
csak Te, Uram, csak Te, soha más!
Verődjünk össze sebező lökéssel,
csak jaj, ne jöjjön a zuhanás!
Még ha csalódnunk kell is egymásban,
csak benn maradjunk a Te rostádban,
a rostában!